Kutsal Kitapların Kaynakları Korku

Ünlü İngiliz filozofu Bertrand Russell (1872-1970)"insanoğlunun yüzyıllar boyu, dine duyduğu gereksinme (ihtiyaç) nereden geliyor ?" biçiminde yöneltilen soruya şöyle yanıt veriyor "Öyle gibime geliyor ki, her şeyden önce korkudan… İnsanoğlu kendini, özellikle güçsüz hissediyor. Onu korkutan üç şey var. Birincisi, doğanın kendisine yapabileceği şeyler. İkincisi, başka insanların kendisine yapabileceği şeyler. Üçüncüsüde dine değiniyoruz…

Russell bir başka yerde, görüşünü şöyle belirtir:"Dinin, her şeyden önce ve genellikle korku üstüne kurulmuş olduğunu sanıyorum. Bu kısmen bilinmeyenin korkusudur. Başınıza gelebilecek güçlüklerde ve itişmelerinizde, yanı başınızda duracak (Yardımcı) bir ağabeyin olmasını size isteten korkudur. Bütün dinin kökü korkudur: Bilinmeyenin ölümün saldığı korku…

Din duygusunda, dinlerde ve dinlerin birer "mikrop taşıyıcı" gibi, en ilkel dönemlerden sürükleyip getirdiklerinde; "korkunun payı çok büyüktür. "korku"; tüm dinlerin, inançların ve bunlara dayalı kurumların, hiç mi hiç vazgeçemeyecekleri "besin"leridir.

Eski yunan düşünürü Epikür(İÖ 342-271) "İnsanı bu alemdeki mutluluğunu azaltan ve bozan üç korku vardır:

Ölüm korkusu, Cehennem korkusu, Tanrı korkusu…"

Düşünür burada sözünü ettiği üç korkunun ikisinin "dinin temel ilkeleri arasında" yer alışı ne denli ilginç ve düşündürücü değil mi? Öbür korku, yani "ölüm korkusu" da, dinlerin en başta sömüregeldikeri bir korkudur.

1.ÖLÜM KORKULASI BİR ŞEY Mİ?

"Burada Epikür ün korku felsefesi üzerine yapılmış alıntısı eklemeyeceğim, konumuz gereği sadece dinsel metinler ve Turan Dursun un sözlerine yer vereceğim, kaynak kısmında tam metin olarak okumak isteyen okuyabilir sayfa-18"

Kuran'dan bir bölüm: Kıyame Suresi, ayet 26-30

"Dikkat: 'Can boğazdan gelip köprücük kemiklerine dayandığı' zaman; kurtaracak bir üfürükçü-efsuncu yok mu (yok mu bir çare bulan)? Denir. Oysa o kişi artık anlamıştır ki, zaman; ayrılık zamanı. Bacağı bacağına dolaşır o sıra. O gün gidiş, artık Tanrı'ya doğru."

"Canın boğaza gelip köprücük kemiklerine dayanması" diye bir şey düşünülebilir mi?

Akıl ve bilim ölçüleri içinde düşünülemez elbette. Ancak ilkel mantığa göre düşünülür. İlkel düşünceye göre "can", ölecek kimsenin gövdesinin her yanında toplanıp "boğaza dek" gelir, sonra "ağız"dan bir "soluk" gibi, ya da kalıbını tek eden bir cisimli varlık benzeri uçup gider.

İşte “ilkel düşünce”lerle dolu olan Kuranımızda ölüm olayı bu düşünceye uygun biçimde anlatılır.

Bir başka bölüm: Vakıa Suresi, ayet 83-87:

“Can gelip boğaza dayanınca v siz o sırada bakıp dururken -ki o (can çıkacak olan), kişiye sizden daha yakınız, ama siz göremezsiniz- din kural dışındaysanız, haydi (o boğaza dayanmış olan) canı geri döndürün de görelim! Eğer haklıysanız…!”

Kuran’dan: Enam Suresi, ayet 93:

Ayet’te önce “Peygamberlik” savında olanlara, yani Muhammed’in “rakip”lerine çatılır.

“Tanrı’ya karşı bile bile yalan uydurandan, ya da kendisine (Tanrı’dan) hiçbir şey ‘vaat edilmemişken’; ‘bana vaat edildi!’ diyenden ve Tanrı’nın indirdiği gibi ben de (ayet) indirebilirim! İndireceğim! Diyenden daha zalim kim olabilir?”

Daha sonra aynı ayette Muhammed’ in rakipleri korkutuluyorlarmış gibi seslenilerek şöyle denir:

“Zalimler can çekişirken ölüm korkunçlukları içine bir görsen! Melekler onlara elleri uzatmışlar o sırada ‘Haydi çıkarın, verin canlarınızı! Tanrı’ya karşı haksız konuşmalarınızdan ve O’nun uyarılarına inanmayıp büyüklük gösterisinde oluşunuzdan dolayı bugün alçaltıcı bir cezayla cezalandırılacaksınız!’ derler.”

İnanmayanları, günahkârları ne tür bir ölüm beklediği anlatılmak isteniyor burada. Yoksa Muhammed’in karşısında kendisi gibi “Peygamberlik” savında olanların bu tür korkutmalardan etkileneceklerinin umulduğu düşünülemez. Onlar Muhammed’in de kendileri gibi boş inançlara inanları korkutup aldattığını çok iyi bilirler.

2-Ölüm acısı

"Ölüm korkulası bir şey mi "kısmında yeterince değinildiği düşünüyorum o yüzden bu kısmı atlıyorum.

3-ÖLÜMÜ ANMAK

Ölümü çok, pek çok anmak, dinsel bir görev olarak yüklenmiştir. Bu öğüde, yükümlülüğe uyan da yoksun kitleler. “Ölmeden önce ölün!” denmiş bu kitlelere. Ölümü çok anarlarsa bunun daha iyi başarılabileceği anlatılmış. Zaten pek yaşıyor oldukları söylenemeyecek durumda olan bu kitleler, bir de bu tür öğütlerle uyuşturulmak istenmiştir.

Nahl Suresi 61. Ayetinde şöyle denerek uyarıda bulunulur:

“…Ölümleri için belirlenmiş süreleri dolunca (“ecel”leri gelince); bir saat bile geciktiremezler. Öne de almazlar”

Ünlü hadisçi Buhari'nin (ö.870) en sağlam hadis kitabı sayılan E'sahih'inde yer alan bir hadis'e göre Muhammed şöyle der:

"Dünyada bir yabancı ya da hemen gelip geçen bir yolcu gibi ol"

Gazali şunu yazıyor:

"Bir gün Peygamber Mescid'e gitmiş. Orada birtakım kişiler konuşuyor ve gülüşüyorlardı. Peygamber bunun üzerine uyardı onları: "Ölümü anın! Yaşamım elinde olan Tanrı'ya ant içerek söylerim ki, benim bildiğimi siz de bilmiş olaydınız az güler ama çok çok ağlardınız!"

Gerek Gazali'nin, gerekse başkalarının "ahlak" ve "hadis" kitaplarında daha neler neler var.

Bunca öğütleri veren ve ölümü anmayı ağız tadını bozucu diye nitelerken Müslüman'a vazgeçilmemesi gereken bir görev olarak yükleyen Peygamber'in kendisi de "çok çok anar mıydı ölümü?"

Sorunun karşılığını bulmak için onun yaşamına şöyle çok az bir göz atmak bile yeter:

52-53 yaşındayken küçük çocukla, 9 yaşındaki Aişe'yle "gerdeğe girmiştir". Hemen ardından da bir sürü kadınla evlenmişti. Yaşamının sonuna dek birçok kadın, kimileri çocuk yaşta, seçme güzel dişi toplamış. Yaşının ilerlemişliğine bakmadan bunlarla "gece gündür"(kimi hadise göre 9-11 kadından her biriyle sabah-akşam ikişer kez) cinsel birliktelikte bulunduğu "30-40 erkek gücünde" mucizevî bir erkeklik gücüne sahip olduğunu kanıtlama çabası göstermekteydi. "Ölüm döşeğindeyken bile: 'Ey Peygamber!'. Güzellikten ve soyluluktan Esma'dan geri kalmaya bir kadın var, kız kardeşim Kuteyle. İstersen onu sana getireyim!" diyen Eş'as'a "Tamam, onunla da evleneyim öyleyse. Git getir!" demişti, ama "Kuteyle" gelinceye dek ölmüştü. Açgözlülükle topladığı kadınları, bir de bencilliği uğruna "hiçbir erkekle evlenmemeye mahkûm etmişti acımasızca.

Bu "Ulu Peygamber", peygamberlik döneminde ne peygamberliğini "şehvet'ine araç yaparak" aşk dalgalarında ömrünü geçirirken "ölümü anıyor olabilir miydi?" Ölümü anın, çok çok anın." Ağızlarının tadını bozucudur o" diyerek, ille de herkesin "ağzının tadını bozma" yoluna giderken, herkesin neredeyse "yaşam damarlarını keserken", kendi ağzının tadını niye bozmuyordu?